

[Christmas Møller.]

de Ændringer, der gerne skulde ske i Aldersrente- og Invaliderrenteloven, bør gaa ud paa, at de paagældende Rentenydere skal have Ret til at eje noget mere, at tjene noget mere og ogsaa skal kunne modtage noget som Gave — kort sagt, disse Regler bør være blidere, end de er.

Over for Regeringens Programerklæring vil det kun være muligt for os at sige, at vi maa vente og se. Paa intet Omraade tager Regeringen Standpunkt, saaledes at vi kan vide, hvad Regeringen virkelig vil. Jeg har her givet Udtryk for, hvorledes jeg mener Ordene maa læses, og det skulde gerne være saaledes — hvis Regeringen da ønsker Samarbejde med os —, at den vil kunne bekræfte, at Programerklæringen *kan* læses paa den her angivne Maade.

Et enkelt Spørgsmaal, der ikke er omtalt i Programerklæringen, nemlig Spørgsmaalet om Gennemgangen af de saakaldte Forræderilove samt det Udvalg, den højtærede Justitsminister har nedsat desangående, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om.

I Anledning af al den Kritik, der har været af disse Love, vil jeg sige, at jeg synes, den i det store og hele er uretfærdig. I det hele taget kan man sige, at Glemsomheden er snart sagt vor værste Fjende. Naar man nu kritiserer de Love, der blev gennemført under Ministeriet Buhl, og den Hastighed, hvormed det skete, ja, saa kunde jeg deroverfor sige, at hvis man i Maj—Juni Maaned havde spurgt den daværende Statsminister eller den daværende Justitsminister: Er det ikke muligt, at vi efter nogle Maaneders Forløb skal tage hele Spørgsmaalet op til Revision?, vilde Svaret rimeligvis være blevet: Jo, det er ret sandsynligt, at man maa gøre det.

Men det, der var Opgaven i Maj—Juni Maaned, lige efter Befrielsen, var at søge at komme igennem Overgangstiden med alle dens Vanskeligheder, og jeg vil have Lov til ogsaa her at understrege — som jeg gjorde det saa mange Gange under Valgkampen —, at under det ærede Medlem Hr. Buhls Statsministerledelse kom Danmark igennem de første Maaned meget, meget bedre end nogen af os, hjemme eller ude, i Vinteren 1944—45 havde ventet. Det er nemt nok at kritisere, naar man er kommet igennem og Vanskelighederne er klaret, men et og andet Forhold kunde meget let være kommet i Haardknude, og hvis der ikke var handlet hurtigt og resolut fra Statsministers, Regerings, Justitsministers

og Rigsdags Side med Hensyn til Gennemførelse af disse Sager, hvis der ikke var interneret, som der var, hvis der ikke i det store og hele var handlet og Tingene forberedt; som Tilfældet var, saa kunde det let være gaaet saadan, at Danmark var kommet meget, meget daarligere gennem denne Periode.

Derfor siger jeg, at hvis jeg i Maj—Juni Maaned var blevet spurgt, om det ikke var muligt, at de Love, vi gennemførte, skulde revideres, at der var et og andet, man maatte antage var forkert, vilde jeg have svaret: Jo, men vi maa gennemføre dette *nu*. Jeg synes derfor, det er rimeligt og naturligt, at den højtærede Justitsminister har nedsat et saadant Udvalg. Det er for øvrigt ogsaa et stort Spørgsmaal, hvis der er begaaet Fejl, om Fejlen da ikke er den, at Anklagen i visse Tilfælde skulde have været undladt; men naar den er gennemført, saa *maa* den paagældende Forbrydelse straffes paa en bestemt Maade.

Jeg kan imidlertid ikke sige, at jeg er meget tilfreds med det Udvalg, den højtærede Justitsminister har nedsat. Jeg synes, det vilde have været rimeligt og bedre, om man ved Siden af Jurister ogsaa i et saadant Udvalg havde haft Repræsentanter for Rigsdagen og for den almindelige Befolkning. Thi Spørgsmaalet om Afstraffelse og Spørgsmaalet om hele den Behandling, Landsforrædere skal have, er ikke bare et Spørgsmaal af rent juridisk Karakter, men det er ogsaa et Spørgsmaal om hele den Stemning, som herskede her i Landet under Besættelsen.

Vi vil altsaa vente og se paa, hvad Regeringen kommer med, se paa de Forslag, der fremkommer, og, hvis de ikke er tilfredsstillende, komme med vore Ændringer, samt, hvis Regeringen paa Omraader ikke fremsætter Forslag, da fremsætte vore egne. Vi vil prøve paa at føre denne vor Oppositionspolitik saaledes, at vi ikke glemmer, at der altid bør være meget mere, som binder et Folk sammen, end som skiller det. Jeg kan i denne Forbindelse ikke lade være med at understrege, at det i høj Grad synes at være gaaet saaledes her i Landet, at man har glemt Besættelsens onde Tid, har glemt, hvad vi gennemlevede, og glemt alt det frygtelige, vi undgik.

Naar jeg ser paa vor egen Situation i Dag, naar jeg ser paa, hvorledes den nærmest kommende Tid vil være, saa hører jeg til dem, der mener, at vi gaar ind i en Periode med store Afsavn og store Vanskeligheder, og vi vil behandle Regeringen og